

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5215/2022
05.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Видојковић адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ обоје из села ..., чији је пуномоћник Жикица Радивојевић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3233/21 од 19.01.2022. године, у седници већа одржаној 05.10.2023. године донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 3233/21 од 19.01.2022. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу П 1743/20 од 02.11.2020. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженима на име накнаде трошкова поступка по ревизији исплати износ од 118.848,16 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1743/20 од 02.11.2020. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да тужиоцу на име његовог учешћа у увећању вредности куће у селу ... исплате износ од 428.781,59 динара, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 146.250,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3233/21 од 19.01.2022. године преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П 1743/20 од 02.11.2020. године тако што су обавезани тужени да тужиоцу на име његовог учешћа у увећању вредности куће у селу ... исплате износ од 428.781,59 динара. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплате износ од 126.740,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужених основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 371. став 1. у вези члана 355. став 4. ЗПП и члана 7. став 2. ЗПП, обзиром да изрека другостепене пресуде садржи одлуку о постављеном тужбеном захтеву, а суд је чињенично стање утврдио на основу предложених доказа. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП не представља разлог за изјављивање ревизије, сагласно одредби члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 2000. године са својом породицом почео да живи у помоћном објекту тужених- својих родитеља у селу ... . Објекат (кућа која је предмет спора) био је изграђен од стране тужених до фазе плоче и изградња је настављена 2001. године. Радови на кући завршени су 2003. године, с тим што је тужилац 2004. године окречио просторије куће и 2005. године се са породицом уселио. Када је дошло до поремећаја односа са супругом, током 2008. године тужилац се иселио из куће. Бивша супруга тужиоца је у пресудом Основног суда у Нишу П 4227/10 од 23.10.2012. године од тужиоца и тужених остварила право на исплату износа од 428.481,59 динара, на име свог доприноса у изградњи предметног објекта који представља $\frac{1}{4}$ укупно утврђеног износа којим је увећана вредност објекта, сходно налазу вештака у том поступку, за који су се парничне странке сагласиле да се користи и у овој парници.

Првостепени суд је на основу тако утврђеног чињеничног стања тужбени захтев одбио са образложењем да је тужилац са својом породицом живео прво у помоћном објекту, а затим у новом објекту након што је он завршен, те да су радови на кући завршени у току 2003. године, па како је тужилац тужбу у овој парници поднео 25.05.2015. године, то је његово потраживање застарело сагласно одредби члана 371. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је побијану пресуду преиначио с образложењем да је неспорно између парничних странака да се тужилац из предметног објекта коначно иселио 2008. године, те да према налажењу тог суда, све док породична заједница постоји и док стицалац користи имовину у коју је вршио улагања, застарелост по том основу не тече, па се у конкретном случају застарелост мора рачунати од када је тужилац престао да користи предметну непокретност, односно од момента коначног иселења тужиоца, што се неспорно десило 2008. године. Потраживање тужиоца није застарело, обзиром да је тужба поднета 25.05.2015. године.

Правилно је по налажењу Врховног суда првостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнутих користи. Ставом 2. прописано је да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Чланом 371. истог закона, прописано је потраживања застаревају за десет година ако законом није одређен други рок застарелости.

Одредбом члана 361. Закона о облигационим односима прописано је да застарелост почиње тећи првог дана после дана кад је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано.

У конкретном случају, тужилац је са својом породицом дошао у кућу тужених где је прво живео у помоћном објекту, затим у новом објекту након што је завршен. Тужилац и његова породица и тужени живели су у два одвојена домаћинства а не у породичној заједници, а што је утврђено током првостепеног поступка. Због тога се не може прихватити став другостепеног суда да у погледу имовине стечене у широј породичној заједници застарелост потраживања не тече све док та заједница постоји и док стицалац користи имовину у коју је вршио улагања. У конкретном случају застарелост почиње да тече 2003. године када су завршени радови на кући која је предмет спора, па имајући у виду да парничне странке нису живеле у породичној заједници, већ у два одвојена домаћинства, то се рок застарелости има рачунати од 2003. године. Како је тужба у овој парници поднета 25.05.2015. године то је потраживање тужиоца застарело како је то правилно закључио и првостепени суд.

Правилна је одлука првостепеног суда о трошковима поступка јер је донета на основу члана 153 став 1. и 163. став 1. ЗПП. Пошто су тужени успели у поступку по ревизији, тужилац је у обавези да им накнади и трошкове овог поступка и то: на име награде адвокату за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, увећано 50% за заступање две странке, судску таксу за ревизију у износу од 36.739,26 динара, за одлуку по ревизији 55.108,90 динара, укупно 118.848,16 динара, а према АТ и ТТ.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**